

Františkovo slovo

č. 48

Nové formy otroctví jsou zatajovány, protože jsou »politicky nekorektní«

Papež o další tragédii ve Středozezemním moři

Klanět se idolům je každodenní pokušení nás křesťanů

Zahájen výstav Turínského plátna

Boží Slovo je zatvrzelým srdcím protivné

Ďáblovo umění se projevuje v okupování prostoru svobody

Rodina: Muž a žena, druhá část

Papežská rada pro mezináboženský dialog: Nestigmatizujme muslimy a jejich náboženství

Papež bojuje se zlem – jako svatý Jiří

Rada Evropy schvaluje sebeurčení pohlavní příslušnosti

Papež: Nikdy nezapomenout na první setkání s Ježíšem

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Nové formy otroctví jsou zatajovány, protože jsou »politicky nekorektní«

„Svět potřebuje účinné zákony postihující závažné zločiny nových forem otroctví jako je vynucená či otrocká práce, prostituce, obchod s lidskými orgány a drogový průmysl“ – uvedl papež František v promluvě ke členům Papežské akademie sociálních věd na závěr jejího plenárního zasedání věnovaného tématu obchodování s lidmi.

Děti i dospělí jako živé zásobníky orgánů, ženy i děti vězněné sexuálním trhem, muži i ženy všech věkových kategorií nucení k nelidské dřině často i na územích takzvaně civilizovaných zemí. Přitom v pozadí tohoto organizovaného popírání lidské důstojnosti stojí navenek uhlazení podnikatelé často podporovaní státními institucemi – takovýto pohled skýtá dnešní moderní svět. Papež František vyhlásil boj novým formám otroctví, které se vyskytují nejenom na územích nikoho, ale také v zemích, které se pyšní kulturou a zásadami.

*„Již vícekrát jsem prohlásil, že tyto nové formy otroctví – obchod s lidmi, otrocká práce, prostituce obchod s orgány a drogami – jsou ty nejtěžší zločiny, které **jsou ranou na těle soudobého lidstva.**“*

Petrův nástupce opět posvítit do temných zákoutí civilizovaného světa, který i v 21. století zotročuje člověka:

„V globálním ekonomickém systému, ve kterém panuje profit, se rozvinuly nové formy otroctví, které jsou v jistém smyslu horší a nelidštější než v minulých epochách... Je proto nezbytné, abychom si uvědomili toto nové zlo, které se v globálním světě zatajuje, protože je skandální a „politicky nekorektní“. Nikdo nepřiznává rád, že v jeho vlastním městě či čtvrti, v jeho vlastním regionu či zemi existují nové formy otroctví, ačkoli víme, že jsou metlou skoro všech zemí.“

- konstatoval papež a pokračoval: „Je to otázka sociálního svědomí a týká se zvláště státního i mezinárodního zákonodárství:

„Je třeba hledat vhodné způsoby postihu těch, kdo mají spoluvinu na tomto nelidském trhu. Jsme povoláni zlepšovat způsoby sociálního osvobození a inkluze jeho obětí a uzpůsobit také zákony azylového práva. Je třeba větší uvědomělosti občanských představitelů, pokud jde o tíži této tragédie, která představuje úpadek lidstva. Častokrát, vskutku častokrát jsou tyto nové formy otroctví chráněny institucemi, které by měly chránit populaci před těmito zločiny.“

Petrův nástupce vyjádřil uznání Papežské akademii sociálních věd, která si vytkla za cíl odhalit tyto nové formy otroctví, hlouběji poznat jejich mechanismy a přispět k jejich vykořenění.

*„Jako křesťané se cítíte interpelováni horským kázáním Pána Ježíše a také **protokolem z Matoušova evangelia, podle kterého budeme na konci svého života souzeni...** „Cokoli jste učinili jednomu z těchto nejmenších bratří, mně jste učinili – říká Pán (Mt 25,40).“*

Papež nabídl také historický pohled a připomněl počátek 17. století, kdy se právě v křesťanském prostředí bohužel znovu začalo šířit otroctví a získávat si určitou sociální aprobaci. Tehdy se objevil svatý Petr Klaver, kterého oslovila zmíněná pasáž Matoušova evangelia, a pocítil povolání stát se „otrokem otroků“. Ještě před ním, ve 12. století, to byl zakladatel řádu trinitářů svatý Jan z Mathy, který vykupoval lidi z otroctví, zejména válečné

zajatce v zemích s nekřesťanskou kulturou. Potom papež poukázal na pozitivní historický vliv křesťanství vedoucí k odstranění této sociální metly.

„Víme, že otroctví jakožto sociální struktura bylo v dějinách zrušeno v přímém důsledku šíření osvobozujícího poselství, které světu přinesl Kristus plností milosti, pravdy a lásky a programem svých blahoslavenství. Postupné uvědomování si tohoto poselství během dějin je dílem Kristova Ducha a jeho darů udělovaných světcům i mnoha mužům a ženám dobré vůle, kteří se nehlásí k náboženské víře, ale usilují o povznesení lidství.“

V samotné závěru své promluvy pak papež František řekl:

*„Světlo evangelia vede každého, kdo se dává do služeb civilizace lásky, v níž mají Blahoslavenství sociální dopad a reálně zahrnují i ty neposlednější. **Pozemskou obec je zapotřebí vytvářet ve světle Blahoslavenství a kráčet tak vstříc nebi spolu s těmi nejmenšími a posledními.**“*

Řekl Svatý otec čtyřiceti pěti členům Papežské akademie sociálních věd na závěr jejího plenárního zasedání.

19.4.2015

Papež o další tragédii ve Středozezemním moři

Vatikán. Přibližně 50 tisíc lidí se shromáždilo na Svatopetrském náměstí k polední mariánské velikonoční modlitbě *Regina caeli* a vyslechli si pravidelnou promluvu papeže, který se zamýšlel nad tím, v čem spočívá svědectví, a mimo jiné řekl:

*„**Obsahem křesťanského svědectví není teorie, ideologie či složitý systém předpisů a zákazů anebo nějaký moralismus, nýbrž spásonosné poselství, konkrétní událost, ba přímo Osoba, kterou je vzkříšený Kristus, živý a jediný Spasitel všech.** Mohou Jej dosvědčovat ti, kdo s Ním mají osobní zkušenost v modlitbě a v církvi prostřednictvím putování, které má svůj základ ve křtu, svoji potravu v eucharistii, svou pečeť v biřmování a svoji neustálou konverzi ve svátosti pokání. Díky tomuto putování ustavičně vedenému Božím Slovem se může každý křesťan stát svědkem vzkříšeného Ježíše. A jeho svědectví je tím věrohodnější, čím více vyznačuje ze způsobu života, který je evangelní, radostný, odvážný, mírný, mírumilovný a milosrdný. Pokud se však křesťan nechá unést pohodlností, samolibostí a egoismem, **pokud se stává hluchým a slepým k tolika bratřím, kteří se ptají na „vzkříšení“, jak může komunikovat živého Ježíše, jak může komunikovat osvobozující moc živého Ježíše a Jeho nekonečný jemnocit?“***

Potom Svatý otec obrátil pozornost k další tragédii ve vodách Středozezemního moře, kde se asi šedesát mil od libyjského pobřeží převrhla přetížená loď s migranty. V moři se tak utopilo přibližně sedm set lidí:

„Pociťuji hlubokou bolest nad touto tragédií a ujišťuji svojí modlitbou za zemřelé a za jejich rodiny. Důrazně apeluji na mezinárodní společenství, aby rozhodně a neprodleně zasáhlo a předešlo tak opakování podobných tragédií. Jde o muže a ženy, naše bratry a sestry, kteří hledají lepší život, trpí hladem, pronásledováním, nemocemi a vykořisťováním; jsou oběťmi válek a touží po životě. Hledají štěstí. Vybízím k soukromé tiché a pak společné modlitbě za tyto bratry a sestry. Zdrávas Maria...“

Klanět se idolům je každodenní pokušení nás křesťanů

Svědectví mučedníků nám pomáhá neupadnout do pokušení přetvořit víru na mocenský prostředek – řekl papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

Svatý otec komentoval dnešní evangelium (*Jan 6,22-29*), které popisuje, jak **zástupy lidí vyhledaly Ježíše po zázraku rozmnožení chlebů a ryb, ale neučinily tak „z náboženského úžasu**, který přivádí k adoraci Boha“ – řekl – nýbrž „kvůli materiálnímu zájmu.“ Papež podotkl, že „také ve víře existuje riziko nepochopení pravého Pánova poslání. Dochází k tomu **snahou profitovat z Ježíše, takže víra sklouzává do mocenského prostředí**“:

„Tento postoj se v evangeliích opakuje. Mnozí následují Ježíše z nějakého zájmu. I mezi apoštoly. Zebedeovi synové chtěli být premiérem a ministrem financí, mít moc. A tak pomazání přinášet chudým radostnou zvěst, propuštění uvězněným, zrak slepým a svobodu utlačovaným, tedy hlásání milostivého roku ustupuje do stínu, mizí a přetváří se v jakousi moc.“

„Vždycky existovalo pokušení přejít od náboženského úžasu, který vzbuzuje Ježíš setkáním s námi, směrem k profitování z něho “ – pokračoval papež.

„Taková byla také ďáblova nabídka Ježíšovi v pokušeních. Jedno se týkalo právě chleba, druhé spočívalo ve velkolepé podívané, když Ježíšovi nabízel: »Učiníme působivé vystoupení a tak v tebe všichni lidé uvěří«. A tím třetím byla apostasie, to znamená adorace idolů. A ta je každodenním pokušením nás křesťanů, nás všech, kdo jsme církví. Je to pokušení nikoli moci či vlivu Ducha svatého, nýbrž pokušení světské moci. Tak se upadá do náboženské vlažnosti, ke které přivádí zesvětštění; vlažnosti, která postupným růstem vyústí do postoje, který Ježíš nazývá pokrytectvím.“

„Tímto způsobem – řekl dále papež – se lze stát křesťanem podle jména, podle vnějšího postoje, avšak srdce sleduje zájem, jak to říká Ježíš: „Hledáte mně ne proto, že jste viděli znamení, ale že jste se dosyta najedli z těch chlebů“ (*Jan 6,26*). **Je to pokušení sklouznout do zesvětštění a moci, čímž se oslabuje víra a misijní poslání, oslabuje se církev.**“

*„Pán nás probouzí svědectvím svatých, svědectvím mučedníků, kteří nám denně oznamují, že ubírat se Ježíšovou cestou, plnit Ježíšovo poslání znamená hlásat rok milosti. **Lid pochopil Ježíšovu výtku a ptá se: „Co máme dělat, abychom konali skutky Boží?“** a Ježíš jim odpovídá: „To je skutek Boží, abyste věřili v toho, koho on poslal“ (*Jan 6,28-29*), to znamená **věřit v Něho, pouze v Něho, důvěřovat v Něho a nikoli v jiné věci, které nás nakonec od Něho odvádějí.** Toto je skutek Boží, abyste věřili v toho, koho Bůh poslal, v Něho.“*

A homilii pak papež zakončil prosbou: „Kéž nám Pán daruje tuto milost úžasu ze setkání a pomáhá nám také, **abychom neupadli do ducha zesvětštění, tedy onoho ducha, který je v pozadí či pod nátěrem křesťanství a který nás vede k pohanskému životu.**“

Zahájen výstav Turínského plátna

V Turínském dómu byla tuto neděli vystavena známá tamější relikvie pohřebního plátna. Výstav vyhlásil tamější arcibiskup Cesare Nosiglia v souvislosti s 200. výročím narození dona Boska a potrvá až do 24. června. Od roku 2000 je to již třetí výstav. Vstupenka je bezplatná, ale je nutné si ji předem rezervovat prostřednictvím [internetových stránek](#). Svátý Jan Pavel

II. řekl o Turínském plátnu, že je „zrcadlem evangelia“ a „provokuje rozum“. Turínský arcibiskup se odvolává právě ke slovům tohoto papeže z roku 1998:

*„»Protože se nejedná o věc víry, církvev není kompetentní vydávat prohlášení o historických a vědeckých bádáních nad tímto plátnem. Církvev vybízí k jeho studiu bez předsudků, které vydávají za samozřejmé výsledky, jež samozřejmé nejsou.« Církvev proto v těchto aspektech neklade žádná omezení, ale také je neabsolutizuje, protože pro nás je zajímavé, že toto plátno evidentně odráží evangelia. A namísto četby psaného evangelia, lze evangelium vidět na tomto plátnu. Je to nástroj, který pomáhá vstoupit do velkého tajemství utrpení a smrti Páně a **vnímat nezměrnost Jeho lásky**. Proto jsou před Turínským plátnem lidé nezřídka dojatai. Proto se koná tento výstav, nikoli proto, aby se řeklo „je pravé“ nebo „není pravé“. To je vedlejší.“*

Říká turínský **arcibiskup Nosiglia** v souvislosti se včerejším výstavem této relikvie, kterou navštíví 21. června papež František, jak to včera sám zmínil ve svém poledním vystoupení před mariánskou velikonoční modlitbou *Regina caeli* na Svatopetrském náměstí.

Kázání z Domu sv. Marty

21.4.2015

Boží Slovo je zatvrzelým srdcím protivné

„Naše církvev je církvev mučedníků“ – konstatoval s pohnutím papež František s odkazem na ty, kdo jsou dnes pronásledováni a zabíjeni proto, že jsou křesťané. V homilii při ranní eucharistii v kapli Domu sv. Marty komentoval první liturgické čtení o ukamenování svatého Štěpána a zdůraznil, že **existují „skrytí mučedníci“, kteří se snaží pomáhat bratřím novými způsoby a jsou proto pronásledováni „moderními veleradami“**.

Čtení ze Skutků apoštolů (7,51-8,1) podává rozsudek velerady proti Štěpánovi a jeho ukamenování. Od této dramatické scény se odvíjelo papežovo kázání. „Mučedníci - řekl František – nepotřebují žádný pokrm, Ježíš je jejich jediný chléb. **Štěpán nemusel přistupovat na kompromisy, nepotřeboval vyjednávat**“ – zdůraznil papež.

Jeho svědectví je takové, že jeho žalobci »nemohli obstát před jeho moudrosti a Duchem, který z něho mluvil« (Sk 6,10). Stejně jako Ježíš musí Štěpán čelit falešným svědkům a rozjitřenému lidu, který jej odsuzuje. Štěpán jim připomíná, kolik proroků bylo zabito, protože byli věrní Božímu Slovu a když „vzná, že má vidění Ježíše,“ pronásledovatelé se pohoršují, zacpávají si uši, aby ho neslyšeli a vlečou ho za město, aby jej ukamenovali.

*„Boží Slovo je určitým srdcím vždycky nemilé. **Boží Slovo je ti protivné, když máš srdce zatvrzelé, když máš srdce pohanské, protože Boží Slovo tě vybízí, abys vykročil vpřed, hledal a sytil se oním chlebem, o kterém mluvil Ježíš. V dějinách Zjevení bylo mnoho mučedníků zabito kvůli věrnosti Božímu Slovu, Pravdě Boží.**“*

„Štěpánovo mučednictví – pokračoval papež – je podobné tomu Ježíšovu. Umírá „s křesťansky velkodušným odpuštěním a modlitbou na rtech za nepřátele. Ti kdo pronásledovali proroky a stejně tak Štěpána – podtrhl papež – věřili, že tak uctívají Boha, věřili, že jsou tak věrní Božímu učení. Dnes bych rád připomněl, že dějiny církve, pravé dějiny církve jsou dějinami světců a mučedníků. Pronásledovaní a mučedníci, **mnozí byli zabití těmi, kdo věřili, že vzdávají hold Bohu, těmi, kdo si mysleli, že mají pravdu**. Měli zkažené srdce, ale pravdu?“

„V těchto dnech je ve světě mnoho Štěpánů! Pomysleme na naše bratry, kteří byli podříznuti na libyjské pláži; pomysleme na onoho chlapce upáleného zaživa jeho druhy, protože byl křesťan; pomysleme na ony migranty, které na širém moři hodili do vody, protože byli křesťané; pomysleme na Etiopany, kteří byli zavražděni, protože byli křesťané... a na mnohé další. Mnozí další, o nichž ani nevíme, trpí v žalářích, protože jsou křesťané... Dnes je církvev

církví mučedníků. Oni trpí, dávají život a nám se z jejich svědectví dostává Božího požehnání.“

„Jsou také skrytí mučedníci – dodal papež – věřící muži a ženy, kteří jsou hlasem Ducha, prošlapávají cesty a hledají nové způsoby, jak pomoci bratřím a jak lépe milovat Boha. A jsou podezříváni, očerňováni a pronásledováni mnoha »moderními veleradami«, které se považují za pány pravdy. Je tolik skrytých mučedníků.“

„A jsou také skrytí mučedníci, kteří trpí pro věrnost svým rodinám. Naše církve je církví mučedníků. A nyní v této naší bohoslužbě mezi nás přijde první mučedník, první, kdo vydal svědectví, ba víc: spásu nám všem. Spojme se s Ježíšem v eucharistii a spojme se s četnými svými bratry a sestrami, kteří jsou mučedníky, když jsou pronásledováni, očerňováni a zabíjeni, abychom byli věrní jedinému chlebu, který sytí, to znamená Ježíšovi.“

Ďáblovo umění se projevuje v okupování prostoru svobody

„Kurz o exorcismu a modlitbě za osvobození“ na římské papežské univerzitě *Regina Apostolorum* určený všem zájemcům z řad kněží i laiků byl zakončen vydáním tiskového sdělení, které přibližuje širší veřejnosti studovanou problematiku. Jan Pavel II. řekl roku 1986 v jedné katechezi o ďáblu, že „**primární činností démona je především pokoušení lidí ke zlu**, avšak v určitých případech zlý duch může vyvinout vliv na materiální věci, ale **do určité míry také ovládat tělo člověka, což se nazývá ďábelská posedlost**“. Právě v těchto případech nabízí církev pomoc a podle Ježíšova příkazu a vzoru přistupuje k exorcismu, tedy ke zvláštní ritualizované modlitbě, v níž Kristovou mocí vyháňá zlého ducha.

Zmíněné tiskové sdělení referuje o přednášce exorcisty „Francesca Bamonteho na téma *Rozlišování mimořádné činnosti démona*: »**Všechno, co v lidském světě překračuje přirozené možnosti člověka a přitom nepochází od Boha, pochází od Satana**, neexistují nějaké neurčité mezistavy« řekl tento římský exorcista, když objasňoval falešné nároky tzv. parapsychologie, »která se pokouší přirozenými kategoriemi vysvětlovat fenomény vymykající se normalitě a připisuje je domněle skrytým možnostem mysli či podvědomí a tak *a priori* vylučuje vliv Boha i Satana. Člověk může překonat svoje vlastní omezení působením buď démona nebo Boha. Působení démona má však vždycky destruktivní účel, třebaže není hned zjevný“ – řekl o. Francesco Bamonte.

Profesor toxikologie a farmakologie Matteo Marti popsal nespočetné typy narkotických a psychotických látek, které se používají v různých skupinách spiritualistů a v destruktivních kultech.

Profesorka Maria Giannini z římské univerzity La Sapienza popsala, v čem spočívají techniky a psychologické účinky mentální manipulace v sektách: »Mezi guru a adeptem – říká italská psycholožka – se ustavuje mocenský vztah, a způsoby komunikace jsou silně asymetrické. Nejsou rovnocenné, protože guru je jediným vlastníkem pravdy a informací, které potřebuje adept. Ten se tak stává zcela závislým. Adepti jsou touto zotročující asymetrií drženi v poddanství, ze kterého se s narůstajícím časem vychází stále hůře.« Guru se navíc vždycky prezentuje »s nádechem určité všemohoucnosti, dělá se přitažlivým, adepta zpočátku přehnaně oceňuje a vzbuzuje v něm dojem, že má svobodu se rozhodnout«.

Don Aldo Buonaiuto z protisektářské pomoci Komunity Jana XXIII. varoval před šířením sektářských skupin. A hned v úvodu řekl, že »nejnebezpečnější sekty nejsou ty satanistické, ale takové, které se tak samy výslovně neoznačují«. K iniciaci či náboru dochází velice záludnými způsoby např. v psychosektách, kde je mentální manipulace prováděna skutečnými odborníky. Psychosekty se prezentují bombardujícím porozuměním vůči všem a vůči jakýmkoli problémům, které adept prožívá, aniž by komukoli kladly překážky. »Projevují tzv. love bombing a otevřenost, která působí dojmem maximální svobody, protože ďábel se vyznačuje především uměním, jak okupovat prostor svobody«.

Don Aldo Buonaiuto poukázal na to, že »**v sektách častěji uvíznou lidé, kteří prožívají nějaké utrpení buď ze zdravotních či jiných důvodů. Sklíčenost a zoufání pak může vést k neslýchané iracionalitě**«. Konstatoval také, že »v osidlech nejroztodivnějších mágů se častěji vyskytují osoby ze středních či vyšších společenských vrstev«.

Tolik tiskové sdělení organizátorů kurzu o exorcismu a modlitbě za osvobození, které se minulý týden konalo na římské univerzitě *Regina Apostolorum*.

Generální audience

22.4.2015

Rodina: Muž a žena, druhá část

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

V předchozí katechezi jsem se pozastavil u prvního biblického textu o stvoření lidské bytosti v první kapitole Geneze, kde se píše: „Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, k obrazu Božímu ho stvořil; stvořil je jako muže a ženu“ (*Gen 1,27*). Dnes bych toto zamyšlení chtěl dokončit druhým biblickým podáním, které nacházíme ve druhé kapitole. Tady čteme, že Pán po stvoření nebe a země „**utvořil člověka, prach ze země, a vdechl do jeho chřípí dech života; tak se stal člověk živou bytostí**“ (*Gen 2,7*). **Je to vrchol stvoření, ale něco chybí.** Bůh pak usadil člověka v krásné zahradě, aby ji obdělával a chránil (srov. *Gen 2,15*).

Duch svatý, který celou Bibli inspiruje, předkládá zprvu obraz samotného člověka, kterému něco chybí: je bez ženy. A naznačuje záměr či dojem Boha, který vidí a pozoruje samotného Adama v zahradě Eden: je svobodný, je pánem... ale je sám. A vidí, že to „není dobré“. Je to nedostatek společenství, chybí mu společenství, postrádá plnost. „Není dobré, že člověk je sám“ – praví Bůh – a dodává: „Udělám mu pomoc, která by byla jeho protějškem“ (*Gen 2,18*).

Bůh tedy přivádí k člověku všechna zvířata. Člověk dává každému z nich jeho jméno. Je to obraz vlády člověka nad stvořením. V žádném živém tvorů však nenachází sobě podobný protějšek. Člověk zůstává nadále sám. Když Bůh konečně představí ženu, muž s radostí rozpoznává, že toto a pouze toto stvoření je jeho součástí: „kost z mých kostí a tělo z mého těla“ (*Gen 2,23*). Konečně je tu odlesk, vzájemnost. Když chce někdo například pomoci druhému, musí jej mít před sebou. Pokud chce někdo pomoci a nemá komu, schází vzájemnost. Člověku k dosažení plnosti něco scházelo, chyběla vzájemnost. **Žena není „replikou“ člověka, pochází přímo ze stvořitelského činu Boha.** Obraz „žebra“ není ani v nejmenším výrazem podřadnosti či podřízenosti, nýbrž stejné podstaty a komplementarity muže a ženy, kteří se touto vzájemností vyznačují. A skutečnost, že v tomto podobenství Bůh vytváří ženu, zatímco člověk spí, zdůrazňuje právě to, že ona v žádném případě není výtvorem člověka, nýbrž Boha. A naznačuje něco dalšího: aby muž našel ženu - a řekněme lásku v ženě - musí nejprve snít a potom ji najde.

Důvěra Boha v muže a ženu, jimž svěřil zemi, je velkorysá, přímá a plná. Důvěruje jim. Zlý však do jejich mysli vkládá podezření, nevíru a nedůvěru. A pak dochází k neposlušnosti vzhledem k příkázání, které je chránilo. **Upadnou do blouznění všemohoucnosti, které kontaminuje všechno a ničí harmonii.** Také jej v sobě často všichni zakoušíme.

Hřích plodí nedůvěru a rozdělení mezi mužem a ženou. Jejich vztah je ohrožován tisícerými formami znetvoření a poroby, lstivých svodů a ponižující zvěle, včetně těch nejvíce dramatických a násilných. Dějiny jsou tím poznamenány. Pomysleme například na negativní excesy patriarchálních kultur. Pomysleme na četné formy mužského šovinismu, který považuje ženu za druhořadou. Pomysleme na zpředmětnění a komercializaci ženského těla v nynější mediální kultuře. Pomysleme však také na nynější epidemii nedůvěry, skepticismu ba

nevraživosti, která se v naší kultuře šíří zejména u žen pochopitelnou podezíravostí vůči smlouvě mezi mužem a ženou, smlouvě, která má zároveň tříbit důvěrnost společenství a střežit důstojnost různosti.

Nebudeme-li nacházet vzlet sympatií k této smlouvě schopný poskytnout ochranu novým generacím před nedůvěrou a lhostejností, budou na svět přicházet potomci, kteří budou stále méně zakořeněni v této smlouvě již od mateřského lůna. **Sociální devalvace stále a plodné smlouvy mezi mužem a ženou je zajisté pro všechny ztrátou. Musíme navrátit vážnost manželství a rodině!** Bible říká krásně: muž nachází ženu, setkávají se, a muž musí něco opustit, aby ji plně našel. A proto opustí muž svého otce i svou matku, aby šel k ní. To je krásné! **Znamená to začátek cesty.** Muž je zcela pro ženu a žena je zcela pro muže.

Pečovat o tuto smlouvu mezi mužem a ženou, i když hřeší a jsou raněni, zmateni, poníženi, malomyslní a nejistí, je tedy v dnešní situaci pro nás věřící náročným a zaníceným povoláním. Samotné biblické podání o stvoření a hříchu nám ve svém závěru podává jeden krásný obraz: „**Hospodin Bůh udělal člověku a jeho ženě kožené sukně a oblékl je do nich**“ (Gen 3,21). Tento pohled plný něhy na onen hříšný pár nás zanechává s otevřenými ústy. Bůh je vůči muži a ženě něžný. Je to obraz otcovské péče o lidský pár. **Samotný Bůh o svoje mistrovské dílo pečuje a chrání je.**

Papežská rada pro mezináboženský dialog: Nestigmatizujme muslimy a jejich náboženství

Vzhledem k událostem poslední doby se mnozí dotazují: „**Existuje vůbec ještě prostor pro dialog s muslimy?**“ **Odpověď zní: Ano, a to více než kdy jindy.** Zejména kvůli tomu, že většina muslimů se neztotožňuje s probíhajícím barbarstvím.

Tato slova uvozují dnešní prohlášení Papežské rady pro mezináboženský dialog, která věřící vyzývá ke zvěstování míru a nenásilí v dnešním světě, který pojem náboženství často spojuje s násilím. „V posledních dnech jsme bohužel svědky radikalizace společenského a náboženského diskursu, s následným rizikem stupňujícího se násilí, nenávisti a terorismu a s rostoucí, zcela banální stigmatizací muslimů a jejich náboženství“, čteme dále v prohlášení.

„V tomto kontextu jsme povoláni k posílení bratrství a dialogu“, vyzývá papežská rada a vysvětluje: „**Věřící tvoří obdivuhodný mírový potenciál, pokud věříme, že člověk byl stvořen Bohem, že lidstvo je jediná rodina, a tím spíše, jestliže jako my, křesťané, věříme v Boha, který je láska.** Pokračovat v dialogu, i když zakoušíme pronásledování, může být znamením naděje“, připomíná vatikánské prohlášení a zve ke zpytování svědomí: „Musíme se osmělit a zrevidovat kvalitu rodinného života, způsob, jakým vyučujeme dějiny a náboženství, obsah našich kázání při bohoslužbách. **Zejména rodina a škola jsou klíčem k tomu, aby zítřejší svět spočíval na základech vzájemné úcty a bratrství**“, píše Papežská rada pro mezináboženský dialog v závěru dnešního tiskového prohlášení.

23.4.2015

Papež bojuje se zlem – jako svatý Jiří

Ačkoli česká církev dnes slaví sv. Vojtěcha, hlavního patrona pražské arcidiecéze, ve všeobecném liturgickém kalendáři na dnešek připadá liturgická památka **sv. Jiří**. Ve Vatikánu je volný den – jmeniny Svatého otce. Pro naše mikrofony vyslovil své blahopřání jeden z papežových spolupracovníků, argentinský kněz a papežský ceremonář, **mons. Guillermo Karcher**:

"Je pěkné se dnes zamyslet nad papežovým křestním patronem. Když totiž vidím, jak papež jedná, nazval bych jej „moderním svatým Jiřím“. V tom smyslu, že usilovně bojuje proti silám zla a činí to v ryze křesťanském duchu: sám Kristus skrze něj rozsévá dobro, aby potíral zlo.

Papež je v tomto boji příkladný – vedl ho už v Buenos Aires a nyní pokračuje s onou jednoduchostí, která je mu vlastní, ale také s velkou silou. Je to důležitý zápas v dějinné chvíli světa, která vyžaduje přítomnost dobra."

Již v Argentině a po udělení kardinálského titulu se František představoval jako otec, otec Jorge. Je pravda, že tento silný rozměr kněžského otcovství u něj přetrvává také dnes?

"Ano, je to pravda, protože je to jezuitský otec a zůstává jím i nadále. Každou středu při generální audienci prožívám pohnutí, když slyším, jak mnozí Argentinci volají: Otče, otče Jorge. Je tu hmatatelné rodinné pouto, přátelství, které zasel za mnohá léta v Buenos Aires, když chodil pěšky po ulicích a navštěvoval nejchudší místa na předměstích. Tito lidé jej pořád vnímají jako někoho blízkého. Papeže to těší a na tento pozdrav, který vychází ze srdce, vždy odpovídá úsměvem, objetím, otcovským pohledem."

František je populární a mnozí lidé mu prokazují lásku a sympatie. Na druhé straně ovšem nechybí ani kritika, včetně katolických kruhů. Všiml jste si někdy, že by se tím papež trápil?

"Ne, ne...kritické poznámky jsem zaslechl jen málokrát. Papež se tomu směje a říká: Dobře, je to tak lepší, víme přece, jací jsou lidé". Má nesmírnou svobodu ducha a vnitřní sílu. Myslím, že je Duchem pomazaný. Nese kupředu úřad, který mu církev svěřila pro své vlastní dobro a dobro světa, a činí tak s vyrovnaností a duševní jistotou."

Celý svět upoutala Františkova spontánnost, nicméně Svatý otec je ve svém nitru hluboce duchovní člověk, ponořený do modlitby. Jste mu stále nablízku – můžete k tomu něco říci?

"Jistě. Stále říkám a opakuji, že papež je člověk, který si vytvořil silnou spiritualitu, protože je to muž modlitby, Boží muž. Uvažme, že denně, ráno hned jak vstane, věnuje dvě hodiny modlitbě a rozjímání. Jako ceremonář vnímám rozdíl mezi zákristií před mší a po ní. Papež je člověk, který rád zdraví všechny seminaristy a ministranty, a jak vídáme na Svatopetrském náměstí, dělá to opravdu s láskou. Ale jakmile si obleče liturgické roucho, promění se. Je patrné, že do baziliky nebo k oltáři na náměstí vstupuje jako muž modlitby, který se soustředí na to, co bude slavit, tedy především eucharistické tajemství. Totéž se děje, když liturgický průvod vychází hlavní lodí baziliky, a všichni jej oslavují voláním: „Francesco! Ať žije papež! Mámě tě rádi!". On však jde do zákristie, a tak uzavírá čas bohoslužby. V tom jde velkým příkladem také kněží – máme sice být se svým lidem, ale když se po nás žádá, abychom byli s Bohem, budme s Bohem."

Totéž vyslovil jako osobní sekretář Jana Pavla II. už kardinál Dziwisch...

"Ano. Mohu to dosvědčit také o Janu Pavlu II., protože jsem v té době dělal pomocného ceremoniáře. Tuto přítomnost Boha, která v příhodném okamžiku zesílí, mají společnou."

Stál jste vedle papeže onen večer, kdy po své volbě poprvé zdravil „město a svět“, a držel jste mu mikrofon. Co byste svému biskupovi popřál v den jeho jmenin?

"Aby nadále zůstával sám sebou, ve své důslednosti a průzračnosti. Aby pokračoval v tom, co dělá, protože to dělá velmi dobře. Aby jej svatý Jiří chránil a on mohl pokračovat ve svém zápasu o dobro, v rozsévání dobra tak, jak už to nyní dělá."

uzavírá mons. Guillermo Karcher.

Rada Evropy schvaluje seburčení pohlavní příslušnosti

Parlamentní shromáždění Rady Evropy ve středu odpoledne projednalo a schválilo rezoluci maltské socialistické poslankyně Deborah Schembriové na téma „Diskriminace transsexuálních osob v Evropě“. **Dokument vyzývá členské státy, aby zákonem zaručily**

právo na volbu pohlavní příslušnosti na základě pouhého sebeurčení. Transsexuální osoby, včetně mladistvých, si tak budou moci změnit jméno a pohlaví v osobních dokladech a rodném listě. **Dalším požadavkem nového dokumentu je odstranit jakoukoli zábranu, která transsexuální osoby omezuje v jejich právu opustit manželství, které uzavřely před změnou pohlaví.** Text nové rezoluce komentuje italský europoslanec, **Luca Volonté**:

"První komentář, který musíme učinit, je naštěstí ten, že takovýto typ rezoluce zřejmě nezíská ve členských státech velký ohlas. Jde o zcela pomýlenou rezoluci, která se staví proti přirozené danosti, a kromě morálních a kulturních škod vůbec nebere v úvahu náklady na svou proveditelnost. Pokud všem dáme možnost zvolit si pohlaví podle momentálního přání, pro veřejnou správu 47 států to bude znamenat miliardové náklady nejenom na změnu pohlaví, dokumentů a podobně, ale také na sociální výdobytky pro jedno či druhé pohlaví. Myslím, že tu vyvstává závažný problém v samotném evropském parlamentním shromáždění, který se vztahuje k přijatelnosti předkládaných textů, nehledě na jejich obsah. Je nutné se ptát, zda vůbec má smysl o takovýchto dokumentech hlasovat, protože státům ukládají legislativně nemožné věci, které na úrovni veřejné správy nepřicházejí v úvahu."

Na novém dokumentu je nicméně zarážející, že **zahrnuje do změny pohlaví také kategorii nezletilých občanů.**

*"Ano, a to je velmi vážné. Podle předkladatelů zákona se tak řeší psychologické problémy, které mohou nastat při dospívání, a jejich případný dopad. Myslím si naopak, že takto budou homosexuální rodiče ovlivňovat genderovou příslušnost svých dětí, což je znepokojivé. **Existují tu závažné případy v Holandsku a skandinávských zemích, kde se na státem placených specializovaných klinických potlačuje hormonální vývoj adolescentů, a tak se u nich přispívá ke změně pohlaví. Bohužel již existují studie o takovýchto praktikách, které u dotyčných mladých lidí vyvolávají nezanedbatelná fyzická poškození a vedou také k psychologickému strádání.**"*

Podle nové rezoluce nesmí členské státy Rady Evropy bránit osobám, které změnilly pohlaví, v odchodu z manželství, které založily před touto změnou...

*"To už bylo součástí jiné rezoluce, přijaté před dvěma roky, a také jiných textů, které Evropský parlament v poslední době schválil. Rada Evropy podporuje rezoluce na obranu dětských práv a pak hlasuje o takovýchto dokumentech, které **v zásadě silně poškozují právo dětí na rodiče.** Všechny tyto rezoluce směřují k jedinému cíli – aby se jevilo jako neplodné nebo bezdůvodné pokračovat v debatě proti zrovnoprávnění homosexuálních svazků s manželstvím. Taková debata už nebude nutná, protože diskutovaná situace už bude realitou."*

Rozhodnutí Evropské rady není zavazující pro členské státy, potvrzuje europoslankyně **Eugenia Roccellová**, avšak tyto dokumenty jsou stále agresivnější.

"Je to tendence, která pokračuje už řadu let, zejména v mezinárodních institucích, tedy od Spojených národů níže. Rezoluce Rady Evropy nemají závaznou platnost pro národní parlamenty, jde tu o výzvy a doporučení, které jsou tedy symbolické, ale jdou stále agresivnější cestou. Otázky genderu se už vyskytují ve všech těchto dokumentech. Genderová výchova již vstoupila do italských škol a kupříkladu sebeurčení jako jediný rozhodující prvek pohlavní identity bylo základem projednávaného zákona o homofobii. Návrhy tudíž dospěly také do italské legislativy, která je prozatím obcházela."

vysvětluje italská politička.

Ježíš nezapomíná na den, kdy se s námi poprvé setkal, a my prosme o milost paměti, abychom si jej zapamatovali navždy – vybízel papež František v dnešní homilii při ranní eucharistii v kapli Domu sv. Marty.

Setkání je způsob, kterým Ježíš mění životy druhých. Příznačné je setkání se Šavlem z Tarsu, pronásledovatelem křesťanů, cestou do Damašku, kam dorazil už jako Ježíšův apoštol. U této známé epizody, kterou podává dnešní liturgie, se pozastavil papež František, který poukázal na myriády setkání, z nichž se evangelium skládá. František zdůraznil, že právě **„první setkání s Ježíšem mění život:** Jan a Ondřej, kteří strávili s Mistrem celý večer; Šimon, který je ihned ustanoven „skálou“ nové komunity; a potom Samaritánka; malomocný, který se vrací, aby poděkoval; nemocná žena, která se uzdraví dotykem Kristova šatu. Rozhodující setkání mají křesťana přimět, aby na své první setkání s Ježíšem nikdy nezapomněl.

*„On nezapomíná nikdy, ale my na toto setkání s Ježíšem zapomínáme. Byl by to pěkný domácí úkol, vzpomenout si: »Kdy já jsem poprvé opravdu pocítil Pánovu blízkost? Kdy jsem pocítil, že mám změnit život nebo být lepší či odpustit někomu? Kdy jsem pocítil, že po mne Pán něco žádá«. Naše víra je totiž setkání s Ježíšem. **To je základ víry: potkal jsem Ježíše jako dnes Šavel.**“*

„Ptejme se Jej upřímně – vybízel dále papež: »Kdy jsi mi řekl něco, co změnilo můj život nebo jsi mne posunul v životě o krok vpřed?«.“

„Toto je krásná modlitba, kterou bych vám radil denně konat. Když si vzpomeneš, máš radost z této vzpomínky, která je vzpomínkou lásky. Dalším domácím úkolem může být, že si vezmete evangelia a budete probírat jednotlivá Ježíšova setkání s lidmi, jak vybírá apoštoly apod. Je tam spousta různých setkání s Ježíšem. Možná, že se některé z nich podobá tomu mému. Každý má svoje vlastní.“

A nezapomínejme – pokračoval papež – že Kristus se s námi setkává z náklonnosti, navazuje přátelský vztah z lásky:

„Modleme se a prosme o milost paměti: »Kdy došlo, Pane, k onomu setkání, první lásce?«, abychom si nemuseli vyslechnout onu výtku, kterou Pán činí v Apokalypse: »Mám proti tobě, že jsi upustil od své první lásky« (Zj 2,4).“